

lade mig at gjøre nogle enkelte Bemærkninger, navnlig om dem, der findes opførte under Nr. 9 og 10, som ere stillede af den høitærede Indenrigsminister og tiltraadte af Udvalgets Fleertal. Jeg maa hde min fulde Anerkjendelse til den fine Retfærdighedsfølelse, som udtalte sig i de Ytringer, der fremkom fra den ærede Minister med Hensyn til Opgjørelsen mellem de forskjellige Communer i dette Skatteforhold. Jeg er imidlertid tilbøielig til at troe, at det subsidiaire Forslag af Ministeren under Nr. 10 ubetinget vil være at foretrække for Forslaget under Nr. 9, og jeg skal tillade mig at støtte denne Formening med følgende Bemærkninger. Det er vistnok ikke til at nægte, at det Begreb, som staaer anthydet i Midten af Endringsforslaget under Nr. 9 om den halve Formue- og Leilighedsstat, egentlig ikke er correct begrundet. Det forudsætter nemlig en Opgjørelse af Portioner for den Art af Skat, som vel iagttages i visse Kjøbstæder, men ganske sikkert ikke paa Landet, og man maa vel have for Die, at det nærmest er Communerne i Nærheden af Kjøbenhavn, om hvilke der fortrinsviis vil blive Spørgsmaal. Naar man tager Begrebet, som det staaer anthydet — „halv Formue- og Leilighedsstat af saadan Næring osv. eller Eiendom“ — saa kan jeg ikke forstaae det anderledes opløst end som en Skat, der bestemmes efter den halve Formue og halve Leilighed og desuagtet bestemmes efter vedkommende Eiendom. Jeg holder mig overbevist om, at Opstillingen af dette Begreb vil skabe overordentlige Vanskeligheder ved den praktiske Anvendelse deraf, og jeg skulde derfor være tilbøielig til at troe, at man burde søge at undgaae en saadan Opgjørelse i det Fine, som kun fører til vanskelige Qvæstioner, der ville skabe Uvilje og Misforstøelse mellem de forskjellige Communer, uden dog at naae den høie Retfærdighed, som det har ligget i Ministerens Tanke at naae. Det vil ogsaa blive særdeles vanskeligt i de Tilfælde, hvor Ministeriet skulde have at afgjøre i disse Spørgsmaal mellem de forskjellige Communer — og de kunne komme for til Indenrigsministerens Afgjørelse — og jeg seer derfor ikke Andet, end at de enkelte særegne Former, som blive opstillede for Kjøbenhavn, og de, som ville komme

til at gjælde for Landcommunerne, ville skabe uovervindelige Vanskeligheder. Man vil — og jeg skal tillade mig at referere til det Exempel, som blev taget fra en Mand, som havde en Eiendom i Rjøge og var bosat i Kjøbenhavn — forsøge i Mark og Skilling at løse disse opfaste Spørgsmaal; jeg troer imidlertid, at Rivet ikke frembyder saadanne Former, som gjøre det nødvendigt at gaae i disse smaa-lige Details. Det forekommer mig virkelig, at den Ting, hvorfor vi Danske ikke saa sjelden lægges for Had, nemlig at vi lade Valeren gaae og holde paa Skillingen, paa en vis Maade udtaler sig i denne Form. Dersom det convenierer en Mand at have en Eiendom i en Commune og en anden i en anden Commune, saa lad ham staae Rast og Brast med det fulde Beløb med de øvrige Skatteydere i den Commune, hvor han boer. Jeg troer heller ikke, at den Lettelse, hvorom der er Spørgsmaal, og som jeg mener er udgaaet af en fin Følelse, vil faae nogen Betydning i den praktiske Liv og navnlig ikke ligeoverfor de store Vanskeligheder, som det vil bære Administrationen. Navnlig, forsaavidt dette Forhold skulde bringe Kjøbenhavn i et vist Modsetningsforhold til alle de øvrige Communer, forekommer det mig overordentlig betænkeligt at gaae ind paa Endringsforslaget under Nr. 9. Der ligger navnlig i Hovedstadens Berøring med de nærmeste Communer nogle særegne Forhold, som vel maae tages i Betragtning, og som gjøre hele dette Forhold af en saa singular Bestaffenhed, at der ikke er Anledning til at overføre de eiendommelige Regler, som der kunne være at opstille, paa alle øvrige Communer i Kongeriget. Jeg maa bemærke, at Nærheden af Kjøbenhavn i høi Grad useiliger de nærliggende Landcommuner; det er vel sandt, at det kan være til Fordeel for Enkelte at boe paa Frederiksberg, hvor man er underkastet mindre Byrder, medens man dog kan passe sine Forretninger i Kjøbenhavn; men Hovedstadens Nærhed er, som sagt, i andre Retninger til stor Ueilighed for disse Communer; navnlig maa der lægges en betydelig Vægt paa Fattigvæsenet, ligesom i det Hele taget Hovedstadens Luxus, Ryddesshyge og Udsfielser i mange Henseender behyrder de nærliggende